

VIROILET

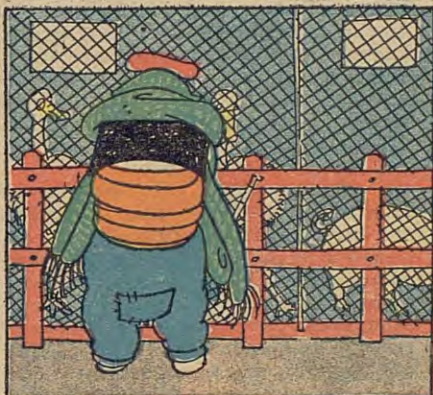
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

PER MASSA VIU

per CASTANYS

En Tòfol va arribar a Barcelona escamat pel que havia sentit a explicar pel poble, i va pensar: — A mi no m'enredaran pas!

El primer que va fer, fou anar a visitar el Parc de la ciutat. Passejant pels jardins i en un indret solitari va veure un home que co-

llia un sobre de terra i vigilant que ningú no el veïés se l'atragava i es disposava a anar-se'n. En Tòfol tot seguit va pensar:

— Aquest paio ha trobat diners! — I posant-li la mà a l'espatlla i amb un somris mofeta, li va dir. — Part hi vull! — L'altre es va resistir tant com va poder, al·legant que havia estat ell qui ho havia trobat, però com que en Tòfol

el va amenaçar amb denunciar-lo, decidiren partir-s'ho com a bons germans. El repartiment, però, es feu molt difícil car el sobre contenia un bitllet de mil pessetes, tot d'una peça. Llavors el qui havia trobat el sobre va propo-

sar a en Tòfol: — Jo em cuidaré d'anar a cercar diners per poder fer les dues parts. Però com que no us inspiro prou confiança, podeu quedar-vos amb el bitllet i doneu-me el que vos porteu, com a paga i senyal.

En Tòfol va arrebregar el bitllet, entregà cent pessetes que duia i se'n va anar filosofant: — Diuen dels pagesos... Més ho són els de Barcelona! El que és aquest minyó ja les ha vistes prou les mil pessetes!

No hav a pas caminat quatre passes, quan se li va acostar un senyor que li va preguntar si havia trobat un sobre amb mil pessetes. Creient que se les havia amb l'amo del sobre, va dir que no en sabia res. L'altre, que era un

inspector li digué: Doncs si en trobeu a'gun no li doneu a ningú conversa car us farien el timo dels retalls. Quan en Tòfol es trobà sol, obri el sobre i va veure que en lloc de les mil pessetes hi havia reta l's de diari!

HISTÒRIA D'EN PAU BONASORT I D'EN PERE MALAURAT

Dibuixos d'En MIRET

(Continuació)

Text d'En CLOVIS EIMERIC

deturaren, escoltaren amb atenció i enviaren el seu regatxet per veure d'on eixia aquell «uè-uè» que no parava.

El regatxet davallà fins al fons del torrent, veié la rasa molsosa i damunt d'un quer, un infant que jugava amb les flors. Tornà vers els seus amos i els contà la troballa. Els marxants corregueren al torrent per assabentar-se pels seus propis ulls d'aquell miracle; un d'ells agafà l'infant, l'embolicà en la seva capa de pells de bè, munta la seva cavalleria i es posaren tots altra volta en camí.

Varen arribar a casa d'En Pau Bonasort, el qual, en veure l'infant els preguntà d'on l'havien tret.

Els marxants contaren tot el que havien vist i En Pau comprengué de seguida que l'infant era En Pere Malaurat el seu fillol.

Començà En Pau per oferir als marxans una amanida i beguda i els proposà que li cedissin la troballa.

Els marxans varen dir que no de

moment; però quan En Pau els va dir que en canvi els perdonaria el deute, varen consentir, deixant-li la criatura. Passà un dia, en passaren dos, i vingué un tercer. Llavors En Pau prenent En Pere Malaurat, el posà dins d'una bóta enquitranada, i des de dalt del moll, va tirar-la al mar.

La bóta, portada per les ones, va anar a fer cap al peu dels murs d'un monestir bastit arran de roques. En aquell moment, tot justament, un frare acabava de baixar a cercar aigua. Oí un crit d'infant i s'arribà fins a la bóta. Sense perdre temps, va pescar la bóta, la va descercolar, i dins hi descobrí l'infant, que agafà en sos braços i el portà al monestir.

El prior, per allò que el menut havia vingut del mar, va posar-li per nom Pere, que ja sabeu que era pescador, i perquè el veia abandonat va posar-li de cognom el Malaurat.

L'infant, passà aleshores, divuit anys al monestir, va aprendre ciències,

l'art de llegir i escriure i va cantar a l'escolania. L'abat l'hi posà amor i el anomenà sacristà de la cape la.

Un dia, En Pau Bonasort tingué que fer un viatge per terres forasteres a fi de cobrar uns crèdits. Fent el seu camí, va deturar-se davant del monestir i en veure el sacristà, va voler fer-li unes preguntes:

— Quan temps fa que ets al convent? D'on pervesies?

L'abat va encarregar-se de respondre pel minyó, i va dir tot el que sabia: com l'havien portat les aigües prop del monestir, ficat dins una bóta; com l'havien recollit i ensenyat i els anys que havia passat amb ells.

En Pau reflexionà, acabant per convèncer-se que aquell jove era el seu fillol. Tot seguit va dir-li al prior:

— Si jo tingués a les meves ordres un minyó tan hàbil, el faria el meu majordom. Cèdiu-me'hi!

L'abat no ho volia pas però En Pau arribà fins a prometre que deixaria a

la caixeta de les ànimes fins a dos mil cinc cèntes unces. L'abat consultà la comunitat i per unanimitat decidiren acceptar el dipòsit i deixar marxar En Pere Malaurat.

En Pau envià En Pere Malaurat a casa seva, encarregant-lo d'una lletra que deia així:

«Muller meva: En rebre aquesta lletra vés amb el missatger a la fàbrica de sabó i mana a s obrers que el tirin dins la gran caldera bullent. Fes complir exactament les meves ordres; aquest jove és el meu mortal enemic des de ja fa anys»

En Pere Malaurat va posar-se en camí. Camina que camina, va trobar un vellet que li va preguntar:

— On vas Pere Malaurat?

— Vaig a casa En Pau Bonasort; el meu amo m'hi envia amb una lletra.

— Deixa-me-la veure.

En Pere li entregà: el vell trencà el segell i li va dir al minyó:

— Té, llegeix!

En Pere va llegir i va posar-se a plorar:

— Quin mal li he fet jo a aquest home, que em condemna a un suplici tan cruel?

— No t'affligeixis ni tinguis por de res, — li respongué el vellet — El cel no t'abandonarà pas!

Pegà un buf al sobrescrit, i les dues gotes de cera del segell es rejunteran.

— Ves-te'n tranquil i posa la lletra en mans de la dona d'En Pau Bonasort.

En Pere arribà a la casa d'En Pau, demanà per la mestressa i li féu entrega de la lletra. La dona la llegí, cridà sa filla Madrona, i li mostrà el contingut de la lletra del seu pare. Heus aquí el que deia:

«Muller meva: En rebre aquesta lletra, fes fer les noces de nostra filla amb el missatger. Comforma't amb mes ordres, que això és el que disposa la meua voluntat!»

La gent rica no cal que hagi de pre-

parar roba, entretenir-se en preparatius. Tot ho té aviat arranjat. Només que avisar a la parròquia, tirar les amonestacions i celebrar les noces.

En Pere fou vestit com un cavaller i presentat a la núvia, que s'en va enamorar tot seguit als primers parlaments. Foren portats a l'Església i es casaren.

Un bon matí, fou avisada la dona d'En Pau Bonasort de que el seu marit estava per arribar, i acompanyada de sa filla i el gendre, anà a trobar-lo. En Pau, en veure En Pere Malaurat, va enfurismar-se de mala manera i va escridassar a la muller:

— Com has gosat casar a nostra filla?

— Però, si jo no he fet més que el que tu has manat! — respongué la dona.

En Pau va fer-se ensenyar la lletra, va llegir-la i es va poder assegurar de que havia estat escrita per les seves pròpies mans.

(Continuarà)

El metge a contra-cor

Dibuixos d'En CORNET

Un dia que Sganarel·la el dolent i gandul llenyataire, havia pegat la seva dona, Martina, més encara que de costum, aquesta molt adolorida i indignada, reflexionava sobre la possibilitat de venjar-se dels cops que acabava de rebre.

— Ah, pillastre, pensava, no oblidaré pas els teus infames mals tractes, i espera, que prou sabré trobar un càstig digne de les teves fetes.

I, tot passejant per la vora del bosc, quan en què el seu marit feia alternar el treball amb freqüents vasos de vi, Martina rumiava, rumiava, rumiava sense arribar a trobar un càstig que li semblés prou sever.

Mentre ella marxava, absorta en les seves idees, topà amb dues persones que semblaven tan perplexes com ella. Eren els criats del cavaller Geront, Valeri i Lucas.

— Ai, perdoneu, missenyors, va fer ella, no us havia vist venir de tan preocupada com estava.

— Cadascú passa les seves, replicà Valeri. Nosaltres també n'estem força de preocupats.

I la va informar que Lucas i ell anaven en cerca d'un home hàbil, d'algun metge singularment entès que pogués portar alguns remeis a Lucinda, la filla de llur senyor, que de cop i volta, s'havia tornat muda.

— Diuen que hi ha homes de ciència meravellosa, que posseeixen metgies només conegudes d'ells.

Llavors, l'astuta Martina, que no deixava de barrinar a impuls de la seva rancúnia, entreveí una manera de venjar-se del seu brutal marit.

— No cal que aneu més lluny, digué als dos criats de Geront. Aquí mateix, a l'abast de la mà, estellant llenya, teniu l'home que cerqueu... l'home més admirable del món per guarir tota llei de malalties.

— Holà! un metge que fa de llenyataire! Em sembla que us en rieu, bona dona!

— Us dic que no, amics meus... Escolteu-me: si al món hi ha un home fantàstic, rondinaire i estrany aquest és Sganarel·la. Ni pels seus vestits mal girbats ni pel seu parlar aspre, no creuríeu que fos un metge.

— Una espurna d'extravagància no escau malament als homes de ciència — interrompé Valeri.

— Oh, si n'és d'extravagant! — continuà Martina.

En aquell punt abaixà la veu com per fer una confidència.

— Compteu que sovint li agafa la mania d'amagar la seva veritable professió i cal... pegar-li, compreneu? pegar-li de valent, per aconseguir que la reveli. Això no impedeix que sigui el millor metge entre els millors. Però ja us ho dic si cadascú de vosaltres no es proveeix d'una estaca per portar-lo a confessar, no en treureu res.

I empenyent-los cap al bosc d'on venien els ecos d'un cant que Sganarel·la dedicava a la seva ampolla, els deia:

— Apa, i recordeu-vos-en. Pegar fort fort, que mai no en tindrà prou, us asseguro que en acabat estareu ben satisfets del resultat.

Rient per dintre de la bona jugada que havia preparat contra aquell grandíssim pillastre de Sganarel·la, Martina va tornar cap a casa seva.

— Ei, senyor, demanà Valeri molt amablement, quan els dos criats arribaren on era Sganarel·la. Eil senyor, sou vós, veritat, que us anomenen Sganarel·la?

— Home, rondinà el marit de Martina, això depèn del que vulgueu de mi. Si, em dic Sganarel·la. I què?

— Senyor, us tinc per un gran home.

— Certament, per tot el que sigui feixos, sóc el primer home del món, replicà Sganarel·la força afalagat per aquesta entrada en matèria.

— Oh, no es tracta d'això.

— Doncs?

— Senyor, va dir Valeri, sabem perfectament qui sou.

I Lucas en el seu llenguatge pagès refermà:

— Sabem el que sabem, nosaltres...

— ... que sou un habillíssim metge.

— Un gran metge!

— No us n'amagueu, senyor, per l'amor de Déu.

— Metge, jo? Ni ho sóc ni n'he estat mai.

— Vaja! la mania que ens han anunciat, mormolà Valeri al seu company així que sentí aquesta frase de Sganarel·la i el to tossut amb què havia estat dita.

— Em penso que no tenim més remei, afegí Som-hil!

Aleshores, agafant cadascú una robusta branca, els dos criats de Geront es posaren a batre amb gran entusiasme. Com més fort pegarien, més aviat enllestirien.

L'esquena corbada, les mans al cap, Sganarel·la cridava:

— Ail Ail Déu meu! Ail!

— Sou metge o no? Digueu...

— Ah, sóc tot el que vulgueu, però no m'apalisseu més... per favor!...

Instantàniament els cops cessaren. Sganarel·la redressant-se, es palpava les costelles, però empès pel seu mal-humor repetí:

— Que el diable m'emporti... si en sóc... de metge.

Nova pluja de cops. A la fi, l'home va rendir-se.

— Sí, sóc metge — declarà amb grans gemecs — i apotecari i tot si voleu.

— Això ja és una altra cosa, senyor, va dir Valeri. Ara cal que ens seguiu.

— Que us segueixi?

— No tingueu por. Guanyareu el que voldreu.

Aquesta promesa acabà de decidir Sganarel·la.

— Caram! I és veritat que sóc metge; me n'havia oblidat.

I ja els tenim tots tres en camí pel castell on habita el senyor Geront.

En realitat Lucinda, la filla del dit senyor, no era muda. Ho feia veure, només, a fi de retardar el seu matrimoni amb Horaci, jove amb qui el seu pare la volia casar si us plau per força. I Horaci, l'insensat, no volia saber res d'una dona muda. Va declarar que esperaria el seu g ariment; el seu guariement trigava; mentrestant l'astuta Lucinda podia somniar en Leandre que el seu pare refusava, sota el pretext, que no era tan ric com Horaci.

Comparegueren els dos criats amb Sganarel·la transformat en metge, vestit per sobre la seva misera indumentària de llenyataire amb una sotana i un capell punxegut.

— Bevingut siau, senyor, li digué Geront. Em plau de veure-us a casa i cuito a cercar la meva filla.

Sganarel·la es redreçà, mirant de simular el paper que li havien adjudicat per força.

Geront reaparegué duent una bonica noia de la mà.

— Es aquesta la malalta? — interrogà el metge fingit. En bona fe que no ha d'ésser desagradable de curar una malalta com aquesta.

Lucinda somrigué, sentint-lo; car qui diu muda no vol dir necessàriament sorda.

— Veiam, què teniu? demanà Sganarel·la molt greument.

— Ha, ha, hi, han!

— Què dieu?

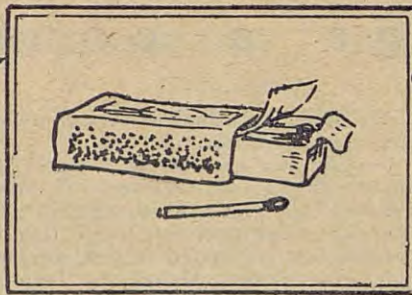
— Ha, ha, hi, han!

(Continuarà)

La nit de Novel·la per

• DIBUIXOS DE

Sant Joan

Clavís Eimeric
J. G. JUNEDA

(Continuació)

— Apa, minyons, que el sol avui s'ha llevat ballant! — que equivalia a dir que el sol era alegre, i que el cel no tenia lleganys, i que la nit fóra clara i dolça.

Sant Joan es veu que li havia donat ordres que piqués més fort que mai, com un preludi d'aquella benedicció que a mitja nit faria de tot el que hi ha sobre la terra: camps, herbes, muntanyes, rius i fonts.

La temptació als nou i als deu anys, en els infants, és permanent, i tota la vigilància dels pares, si Déu no hi fa més que ells, és endebades per a evitar-les.

L'Esteve havia anat a Sarral a encarregar dolços al recader, que anava a Valls. Volia que hi hagués record

Les dones havien passat qui-sap-lo temps sense recollir les herbes medicinals esperant la nit alegre, car, beneïdes pel Sant les plantes, tenen molta més virtut. Ni havien gosat a tastar les pometes perfumades, perquè sense la benedicció podien fer mal a la canalla, que no repara si són veroses o al punt.

— Beneïdes per Sant Joan, rai, que no fan cap dany dintre el cos! — asseguraven les dones, plenes de fe.

Aquell any el Sant també deuria beneir l'aigua de la font de l'Avellà, i més que res, aquella primera capa de l'aigua, que hauria de fer més fruitosa la terra que regués. No havien mancat guarniments de verd a les fonts com un homenatge a la revetlla.

I si tot i tothom estava alegre, ha d'esbalair-vos, ni de lluny, que en Blaiet, amb la sang més inquieta que mai, i la Rosalia, més encuriosida de cada dia, volguessin anar de totes passades al Tossal de les Creus, per veure si encara hi havia els focs artificials?

de la festa. Ja ho tenia dit! En quant a en Feliu, tenia feina a l'era i no li convenia deixar-la pel dia següent, que, ultra ésser festa, era segur que es llevaria tard per culpa dels focs, ja que l'Esteve no s'ho prendria bé que el germà no concorregués a la revetlla.

L'ocasió era propícia. El diable sembla que ho prepari tot de manera que per les males accions, tot siguin camins plans i senderes desbrossades. En Blaiet i la Rosalia estaven en llibertat, en un règim de «porta oberta», que els permetia anar on millor els paregués.

I on voleu que els paregués millor que al Tossal de les Creus, per veure aquells coets i aquelles rodes, que serien engegades a la nit per a fer-la encara més alegre?

Quin dels dos es mostrava més desficiat? No sabia pas què dir-vos. De paraula, la Rosalia, que, burxa que burxa, no feia més que dir-li a en Blaiet:

— Jo no ho vull creure, no, que els coets s'enfilin al cell

— Et dic que sí! Que l'oncle va dir-m'ho, i l'oncle Xinxó no diu mentides!

— Doncs jo voldria veure'n un!

— L'oncle s'enfadarà!

— Amb nosaltres no s'enfada mai!

— Recorda't què ens va dir l'altra vegada!

— Però, veus com ni ens va pegar?

— Perquè era la primera...

— I què vo's que sàpiga avui, que no és al poble? Vols que des de Sarral vegi els coets?

— Es clar que no ho podrà veure! I si aquesta nit els còmpta?

— I què? Qui sap qui els pugui haver tocat!

— Naturalment, però jo no gos!

— Es que no m'estimes, Blaiet?

— Sí que t'estimo, Rosalia! Però, i si hi anem, i no els encenem bé i ens fem mal?

— No dius que varen dir que no eren perillosos?

— Oh! Bé, sí...

— Anem-hi, Blaiet!

També es dalia en Blaiet! Només que, realment, tenia por que l'oncle Esteve arribés a enterar-se de la seva tafaneria, tot justament de la d'ell, que tan alabat era sempre per l'oncle com un minyó formal, del qual tothom se'n podia refiar.

Però, perfidiosa, tenaç, la Rosalia, amb l'entestament característic dels infants, insistia i més insistia... La resistència d'en Blaiet fou vençuda.

I pel camí de baix, perquè no els veïés la gent del poble, empengueren la pujada al Tossal de les Creus, tombant-se tot sovint de cara al poble per observar si algú els seguia. Però, qui s'havia de preocupar d'aquell tossal ermós, sense conreus, que no feia servei més que per la processó de la Setmana Santa?

Arribaren al lloc on eren guardats els focs artificials... Allí estaven, temptadors amb les seves coloraines de paper, les piülles, els coets, les rodes... La Rosalia va picar de mans. En Blaiet sentí certa emoció...

— Es deu haver d'encendre la canyeta! — feia la Rosalia, examinant per tots cantons un coet.

— No, dona, no! Aquesta cueta negra! — i en Blaiet feia el savi, per bé que tampoc no sabia del cert per on havien d'engagar-se les meravelles de la pirotècnica.

Passaren una bella estona en contemplació, més ben dit, en batxilleria, i detinguts per una manca de coratge,

que tenia els seus fonaments en les advertències de l'oncle. En Blaiet no s'acabava de decidir, però la Rosalia, com en altre temps Eva ho feia amb Adam, el burxava, el burxava...

— Vaja! Es que et fan por!

Què li havia dit la Rosalia a en Blaiet! Ell, por? quan l'oncle li havia dit que no havia de plorar fins que es veïés la testa a deu passes de distància?

— Tu veuràs si tinc por! On són els llumins?

Tregueren tot seguit els llumins, i agafaren un coet. En Blaiet, el valent de la casa, apresonà amb els seus dits el tubet ple de pólvora, amb la canya cap per avall, i amb el llumí encès pegà foc a la metxa... Una sotragada viva als dits, que li féu llençar un «ai!» de sorpresa, i el coet prengué embranzida cel amunt, com si fos una animeta que per un miracle del cel hagués pogut escapar de les calderes infernals!

Quan el coet fou enlaire, un tro i una pluja de llumenetes decolors que anaren davallant ronsagueres, dibuixaren una espiral polícroma en l'atmòsfera.

Refet del surt, admirat de la seva pròpia gosadia, en Blaiet esclatà en picaments de mans. La Rosalia l'abraçà plena de satisfacció.

— Sí que és senzill de fer! — va dir el minyó, sobtat encara per l'èxit de la seva prova.

— Ho veus? — afegí la Rosalia. — Engega'n un altre!

No gosava pas en Blaiet.

— L'oncle ho coneixerà!

— No, home! Un d'aquests que no tenen cua! — insistí la Rosalia, assenyalant una piula.

En Blaiet no va voler una piula, però li féu gràcia cremar un «correcames», que en saltar a terra i anar zigzaguejant, omplí de por i goig a la vegada els dos menuts.

Com saltaven, fugint del «correcames», que anava esperelegant i llençant espurnes!

Després del «correcames», encengueren un coet, i també l'ascensió fou feliç. Els dos minyons anaven trobant que era cosa fàcil l'engegar els focs artificials, i que el venedor de Tarragona tenia tota la raó, en dir-les: «Els pot engegar una criatura!»

No podia demanar-se un enginy més avinent d'aprendre.

Poc a poc els fugí la por, i si una roda no hagués estat una peça grossa, per la qual hi havia que bastir uns pals i disposar d'uns claus, fins una roda haurien engegat! Havien perdut la por a l'oncle!

Ja no desaven els llumins sisquera. Els tenien sempre amunt, per no per-

dre temps butxaquejant. I allí els deixaven, damunt de qualsevol pedra, per estalviar-se feina.

Dissortadament, les coses mal fetes sempre solen acabar malament... Déu té un bastó que pega sense fer remor, i la tragèdia era imminent.

Un coet, massa retíngut en la mà, va tòrcer la trajectòria, i ràpid com un llamp, en lloc de pujar cel amunt, envestí la pedra on hi havia els llumins, i prop de la qual hi havia les rodes i el gros dels embalums de piules i coets.

Els llumins s'inflamaren, i quan en Blaiet, comprenent instintivament el perill, s'hi llençà damunt per apagarlos, el foc havia ja agafat el paper, i arborant instantàniament el feix de focs artificials, produïa una detonació espantosa, que s'oï des de Sarral.

En Blaiet no sentí més que una empena poderosa que el llençà per terra junt amb la Rosalia, que havia llençat uns crits, i un dolor molt fort als ulls i a la cara tota. Després, perduda l'esma, caigué pesadament a terra al costat mateix de la seva germana. Dels seus rostres brollaven uns filets de sang vermella que espurnejant l'herbei veí, semblava haver omplert de roselles la minúscula esplanada.

X

A Montbrió, el soroll, augmentat encara pel ressò, alarmà el veïnat. Tots es preguntaven què era aquell tret formídale, i uns el comparaven al dispar d'un canó, altres al d'un petard per obrir mina, però cap no encertava d'on venia.

Només una fumerada negra, cap a la banda del Tossal de les Creus, els féu pensar en algun fenomen que des-

coneixien. Però, encuriósits, els més gambaires hi pegaren una correguda.

Amb menys de deu minuts arribaren al cim, contemplant amb horror la trista escena. Allí estaven esvanits, desagnant-se, el disortat Blaiet i la desventurada Rosalia, entre un bassal de sang i una pudorada de pólvora que no deixava gairebé respirar.

Compregueren fàcilment el que havia passat, i sense perdre temps recolliren els ferits i els portaren al poble a pes de braços.

El pobre Blaiet estava totalment desfigurat. La seva cara eixerida era tot un carnot sanguinolent i afrós, amb unes pelleriques esfereïdores, i la Rosalia tenia el rostre negre com cremat.

Un dels veïns corregué a avisar el pare; un altre el metge de Rocafort, i uns altres s'avançaren a donar la trista nova a l'oncle Xinxó que tornava de Sarral.

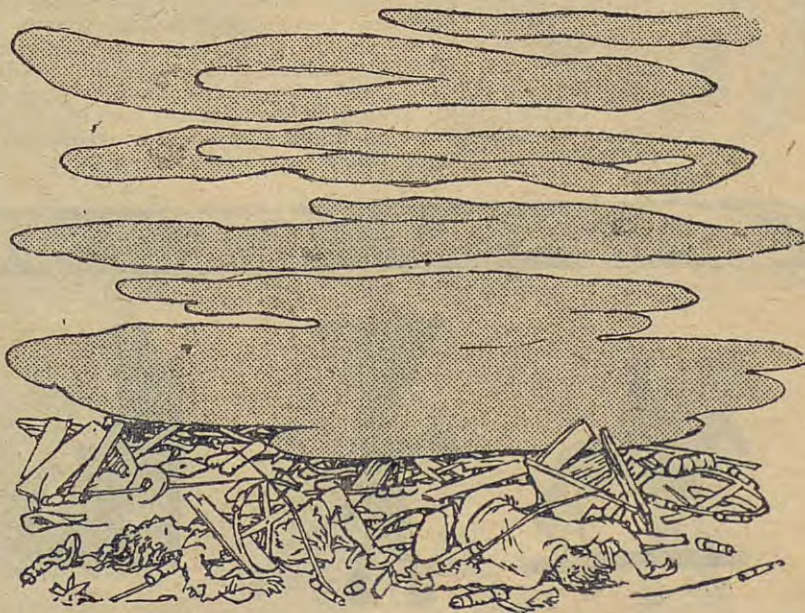
A força d'aigua freda, i de rentar les ferides, els dos menuts anaren retornant-se, arribant fins a pronunciar unes paraules en Blaiet:

— I la Rosalia, s'ha fet gaire mal? — preguntà, sense haver cura del propi dany.

— Sí, però no serà res... I el teu tampoc, no t'espantis, que ara vindrà el senyor metge...

— I el pare? I l'oncle? — Encara tingué esma per preguntar en Blaiet, entre els seus dolors terribles que sofria, emperò, amb una resignació de màrtir.

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

El «Committee of American Business Men» publica sota el títol *A Talk to Young Business Men*, els consells següents que M. O. H. Kahn, qui visqué trenta anys a Wall Street, adreça al seu fill, i a tots els joves qui comencen la vida dels afers:

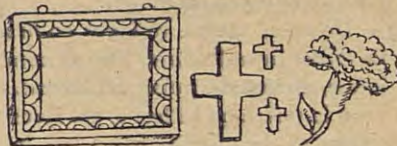
1. Elimineu del vostre vocabulari, i sobretot les hores de treball, el mot negligència. Tota tasca, és una tasca i deu ésser acomplida completament.
2. Observeu que la més útil de totes les recomanacions, és la reputació.
3. Reflexioneu. Exerciteu el vostre esperit tal com ho feu amb el vostre cos.
4. Feu treballar de tant en tant la vostra imaginació.
5. Sigueu previsors, preparats, pacients i aprofiteu l'ocasió en el moment oportú.
6. Considereu com a necessària a vosaltres mateixos la benvolença vers els altres.
7. Treballeu fort, no us estalvieu pas, no sigueu pas l'home de les vuit hores.
8. Preneu interès i participació en els afers públics.
9. Feu amistat amb els vostres col·legues.
10. Recordeu-vos que tot èxit exigeix la seva compensació en energia.

Honradesa, amabilitat i economia son les tres qualitats principals perquè un home faci la felicitat de sa família.

FRASE PETA

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquest dibuix, cal trobar tres cognoms catalans.

Molts homes són rics sense diners. Ric és qui disfruta de perfecta salut i té bones mans, bon cor i el cap ben clar. Els ossos forts valen més que l'or; la musculatura ferma, més que l'argent i els nervis que dinamitzen les funcions orgàniques excedeixen en valor a terres i cases.

FISICA RECREATIVA

Encar que és bastant conegut, no deixa d'ésser de molt efecte el joc de fer passar l'aigua que omple un plat fondo a una ampolla buida que es col·loca a sobre cap-per-avall.

Veus ací la solució: Es posa al mig del plat un tros d'espelma encesa i en invertir l'ampolla, es fa procurant que no s'apagui. Tota l'aigua del plat, pujarà a dintre de l'ampolla.

No hi feres que el dia siga tenebrós, perquè podeu il·luminar-lo; i si és brillant, augmentareu la seva bellesa amb una paraula agradable, una mostra de gratitud i una efusiva estreta de mans als vostres amics. Si teniu enemics, perdoneu i oblideu. Si cadascú pensés en el molt que per la seva banda pot contribuir a la felicitat humana, no hi hauria tanta misèria al món.

El fracàs, quan el que el sofreix l'aprofita com a lliçó experimental, augmenta les energies, fa a l'home invencible i forma els temperaments heroics que avui dia prevaleixen en el món. No us espanteu pel fracàs, perquè mai no esteu tan prop de la victòria com quan queden vençuts en defensa d'una bona causa.

ENRIC W RD BEECHER

FULLS D'ENCICLOPEDIA

Invariablement, el divendres va darrera del dijous. Es el dia que la Quarisma ens obliga a fer de peix tant si sabem denedar com no. Hi ha qui aconsella el no casar-se en divendres perquè diuen que porta dissort. Nosaltres enemics aferrissats de la superstició, hem comprovat que e's que compleixen més al peu de la lletra aquest consell, són els solters i amb tot això n'hi ha de ben desafortunats. Les gitanes diuen que el tallar-se les ungles en divendres, fa venir mal de queixal. Això vol dir que les persones que porten dentadura postissa es poden tallar les ungles tranquilament i que també estan exclosos del mal de queixal els que tenen la costum avui força generalitzada de llimar-les. De tot això, podem deduir-ne que tant el divendres com el dimarts o qualsevol altre dia, tots els dies són sants i bons pels que estan en gràcia de Déu i no serà inoportú aconsellar als que no hi estiguin, que es posin al corrent tot seguit perquè Déu té la bona costum de cobrar intergrament tots els deutes fins al darrer centim.

SALOMÒNIC

Les males conversacions, corrompen els bons costums. — SANT PAU.

JEROGLIFIC

GRAN CONCURS

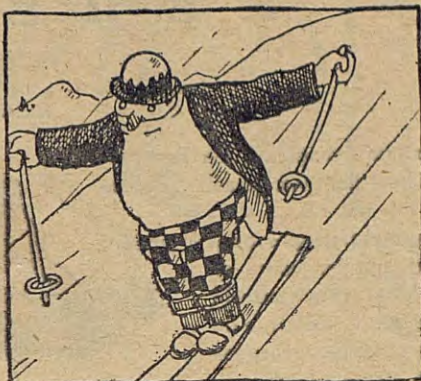

Rodolins incomplets

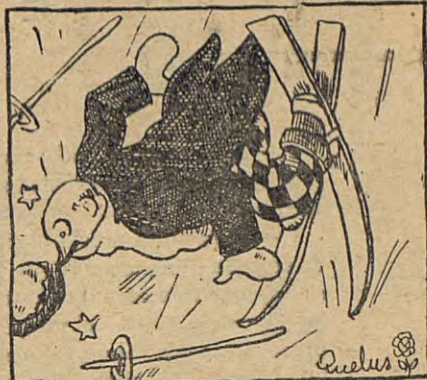
La pendent

Amb un *ski* a cada peu

Sense temps de dir Amén

I per fer més escudella

PER A LES NENES

La setmana passada us vaig dir que us ensenyaria de passar fils i punt de carril. Amb aqueixos punts es poden

una agulla amb cotó de brodar o cotó molinè i es va passant fil sí i fil no pels fils que teniu trets (model 1). El ciste-

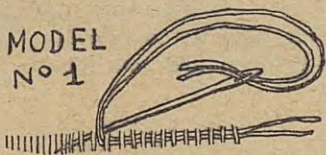
clavat en començar el punt (model 3).
 Podeu combinar els colors que us agradin més, aquest dibuix resulta molt bonic passant els fils de color blau; el cistellet color de palla; les fulles verdes i les flors variades, grogues, vermelles i blaves.

brodar mocadorets, jocs de taula, de te, etc. Ja us aniré dant alguns models:

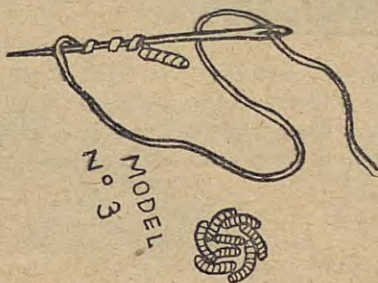
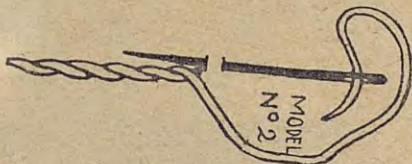
llet és fet amb punt tort (model 2).
 Les flors són fetes amb punt de carril. Es clava l'agulla fent-la sortir a poca distància, es donen set o vuit vol-

MODEL N.º 1

El d'avui s'utilitza preferentment per roba interior.

Primer treieu dos o tres fils a les mides que assenyalava el dibuix, s'enfila

MODEL N.º 3

tes de fil a l'agul'a, s'estira i es torna a clavar l'agulla al mateix lloc que s'ha

TALLARETA

Per totes bandes hi ha bellesa, honradesa, harmonia; el cas està en adonar-se'n

BALMES

Solucions al número passat

Jeroglífic: Qui bé estima, tard obl da.

Frase feta: De l'ou al sou, del sou al bou i del bou a la fo:ca.

Mots creuats:

N	U	S	S	B
E	S	P	A	L
V	S	O	L	D
A	G	A	T	A
V	A	C	A	E
A	S	U	L	L

D'OMBRES XINESQUES

N.º 269 — Mercè Vinyes

N.º 270 — N. Melendrex

N.º 271 — Antònia Margarit

N.º 272 — Joaquim Herrero

E N P E R E T

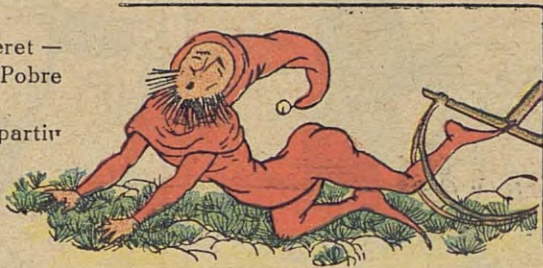
(Acabament)

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

— Jo et reconec, pobre verdum — exclamà En Peret — jo et reconec de quan venies a l'hort del meu pare!... Pobre verdum!

— Marxeu, us prec! — tornava el petit presoner — partir de seguida i tingueu cura de no anar a beure al rierol, que caurieu a les xarxes com vaig caure-hi jo! Si entreu dintre del palau màgic veureu que de presoner no sóc jo sol; i si aneu sota les arbres lliureu-vos del nans malèfics que atrapen ocells vora el rierol!

En Peret amb En Tom entraren a la casa dels homenets malignes i una escena llastimosa es presentà als seus ulls. Els nans com molts infants terribles, es divertien fent ocells presoners i En Peret trobà captius els passarells, cadeneres i gafarrons que algun dia anaven al seu hort; i trobà sargantanes lligades pel braç i sense cua i galàpats amb ferides sagnants fetes a cop de roc i fins rat-penats clavats amb claus, als murs color maragdal. A En Peret se li trencava el cor, i recordant-se de la baga de la bona Gegantessa li demanà la llibertat dels presoners.

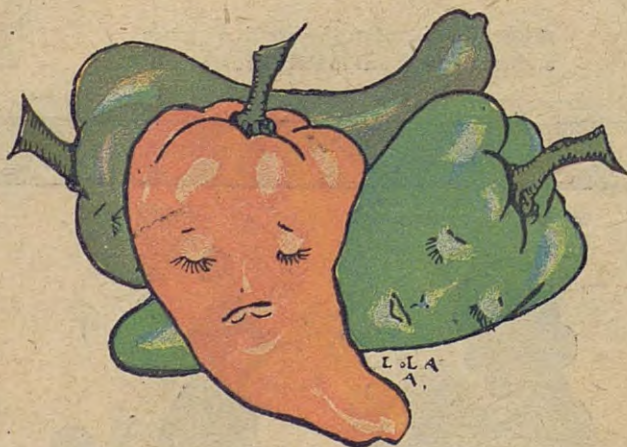
No es féu esperar la petició que ben prompte fou concedida i encara En Peret pogué veure amb molta joia com els Nans terribles eren agafats dintre les llurs pròpies xarxes i d'altres eren presos els seus peuetes en el vesc.

— Veus, Tom? — deia content i satisfet En Peret al seu ca fidel. — Estimo les aventures quan aquestes són en profit dels malaurats. El pare i la mare estaran molts contents en saber que he arriscat la vida en bé del pròxim: perquè... siguin les víctimes bestioles o siguin persones què hi fa?... si tots sou fills d'un mateix Déu!

I En Peret carregà la xarxa plena de Nans dalt del cavallet i tornà a casa.

Arribava a la masia quan el dia tot just clarejava i hom sentia de lluny el gall matiner.

En Peret estava retut; entrà de puntetes a la masia, pujà a la seva cambra i s'adormí. El Carbassonet i En Tom li feien companyia!... Quant als Nans, sofrien el captiveri baix a l'hort, a la faixa de pebroteres, on la baga miraculosa de la Gegantessa els transformà en pebrots.

F I